

- BM1 – PROLOOG

Het bericht schokte haar. Op die koude winterse zaterdag werd een driejarig meisje vermist. Het was op het tienuurjournaal die avond. Ze was zomaar verdwenen, als een dief in de namiddag. Haar ouders begrepen het niet, Maaïke zou nooit weglopen. Ze had een prima leven met ouders die haar goed verzorgden en van haar hielden. Waarom zou ze zomaar weglopen? Bovendien was het koud, heel erg koud en het sneeuwde. Zij had haar jasje niet meegenomen en was zo de kou ingelopen, weg van het knusse huis en van haar liefhebbende ouders. Het schemerde al en er was niemand die het meisje had gezien, geen vriendelijke voorbijganger die haar weer thuisbracht. Zij moest in paniek zijn geraakt en de weg kwijt zijn, misschien was ze inmiddels door iemand meegenomen om haar te verwarmen en samen met haar naar haar ouders te zoeken. Misschien was ze nu al op weg naar het politiebureau met die mensen, omdat het meisje nog te klein was om het zich te herinneren. Dan zou het mysterie snel worden opgelost en hoefden de ouders niet langer meer in onzekerheid te verkeren. Al snel zouden zij het meisje weer in hun armen kunnen sluiten, haar huilend vertellen dat zij niet zomaar mocht weglopen, haar ondertussen troostend en koesterend.

Maar zover was het nog niet.

Het nieuwsbericht verhaalde van zoekacties door politie en omwonenden, die extra kleding bij zich hadden om het meisje te beschermen tegen de kou, als ze haar hadden gevonden.

De foto van Maaïke raakte ieders hart. Met twee heldere, blauwe ogen leek ze je vrolijk aan te kijken, in haar kinderlijke onschuld gelovend in de goedheid van de mensen om haar heen, in hun betrokkenheid om haar te behoeden voor gevaar. Blonde krullen omlijstten het fijne gezichtje, het engeltje dat je ook op de ansichtkaarten zag, vrolijk lachend, vol vertrouwen en een tikkeltje ondeugend.

Marit zette de televisie uit terwijl zij nadenkend voor zich uit staarde. Het meisje was inmiddels al meer dan vijf uur vermist en nog niemand had haar gezien, er was ook geen kleding van haar gevonden, geen sporen, niets. De sneeuw had alle voetsporen uitgewist, alle tekens van leven uitgewist. Marit vreesde het ergste. Hoe kon zo'n meisje zomaar de kou inlopen, zonder jasje, zonder handschoentjes of een wollen muts op haar blonde krullenbol en waarom hadden haar ouders haar verdwijning pas zo laat opgemerkt. Hoe kon het meisje trouwens zomaar naar buiten lopen, een driejarige, de deur was niet op slot geweest en blijkbaar had ze al schoentjes aan gehad. Vreemd dat daar niets over bericht werd. Met alleen maar sokjes aan haar voeten was ze na enkele passen in de koude sneeuw verschrikt het huis weer ingelopen. Had zij haar schoenen dan zelf aangetrokken, waren meisjes van drie jaar al zo zelfstandig of had zij haar schoentjes al aangehad? Er werd niets bericht over het feit dat de ouders plannen hadden erop uit te gaan, dan zouden zij de verdwijning van de kleine Maaïke immers direct hebben opgemerkt.

Marit zuchtte diep. Zij hoopte dat het meisje snel gevonden zou worden, zodat de bange ouders een hoop leed werd bespaard. Het was nog mogelijk dat een toevallige voorbijganger haar had gevonden en met het verkleumde meisje onderweg was naar het politiebureau, het was mogelijk. Maar niet voor lang meer. Hoe langer het meisje vermist werd, hoe onzekerder haar lot. Kon er dan nog sprake zijn van een toevallige voorbijganger of begon de zoektocht serieuzer, grimmiger te worden, terwijl de gedachte aan een misdrijf of ernstig ongeval zich langzaam aan de ouders opdrong.

Een ware nachtmerrie. Hoe was het emotioneel gezien mogelijk dat mensen de kracht hadden hiermee om te gaan, ouders die verantwoordelijk waren voor hun kind, als

wanhopige getuigen van een bovennatuurlijke kracht, een onmenselijke kracht. Noodgedwongen om nooit de hoop op te geven hun kind levend terug te vinden, hopen op dat wonder.

Een wonder in een vijandige wereld bestond dat nog?

Marit hoopte het met heel haar hart.

- BM2 - PROLOOG

De lucht zag dreigend donkergrijs boven het Haringvliet. Er was die ochtend slecht weer voorspeld, maar zij dacht dat het wel mee zou vallen dus had hij toch besloten om de geplande zeiltocht door te zetten. Het was geen loos alarm geweest, en zijn angstige voor gevoel werd bewaarheid, maar toen waren ze al te ver van de veilige kust verwijderd. Het noodweer trof hen als een donderslag bij heldere hemel en de plotseling aangetrokken wind liet de zeilen van het moderne zeilschip wild zwaaien als in een extatische salsadans. Onstuimige golven beukten hard tegen de romp en leken het schip te willen doen kapseizen.

Merkwaardig genoeg toonde de vrouw geen teken van paniek, en uiterlijk onbewogen handelde zij alsof de storm slechts een ongemak was waar ze al vaker mee had gekampt. Alsof zij en haar bejaarde echtgenoot de macht over het zeilschip niet compleet verloren waren, maar tijdelijk een andere koers voeren in een willekeurige richting.

Haar man leek echter een andere mening toegedaan. Wanhopig vocht hij tegen het natuurgeweld, maar moest telkens het onderspit delven. Zweet parelde van zijn voorhoofd en zijn gespannen, lijkwitte gezicht vertoonde trekjes van vermoeidheid. Soms moest hij zich plotseling vastgrijpen aan de reling omdat hij moeite had zijn evenwicht te bewaren en omdat het dek glad geworden was van de regen en de overslaande golven.

Vertwijfeld riep hij haar, maar de vrouw scheen hem door de harde wind niet te horen. Zij leek ook geen belangstelling voor hem te tonen, maar staarde met een nietszeggende blik over de onstuimige golven, met haar handen de deurpost omklemmend. Het was alsof zij in een blinde roes verkeerde, onwetend van het gevaar waarin zij zich bevonden, ervan uitgaand dat het vanzelf zou overwaaien. Weer riep hij haar, maar nog steeds scheen zij in gedachten verzonken. Geruisloos verdween zij in het vooronder, zonder zelfs maar een blik op hem te werpen, alsof de wind haar doof maakte voor zijn smeekbede.

Verbeten draaide de man aan het roer, maar vond niet de kracht om het schip in de juiste banen te leiden. Hij voelde zich draaierig worden, misselijk ook, en het leek of alle kracht langzaam uit hem wegtrok.

Het was vreemd, maar zo voelde hij zich de laatste tijd wel meer. Hij had zijn leeftijd er de schuld van gegeven, hij was tenslotte de zeventig al gepasseerd, terwijl zijn vrouw zesendertig jaar jonger was. Hij kon het haar ook niet kwalijk nemen, zij had nog de soepelheid van haar jeugd en het vertrouwen dat het allemaal wel goed zou komen. Zij wel.

Hij had ook geen biertje moeten nemen, terwijl hij wist dat hij er de laatste tijd minder goed tegen kon. Op dat moment had hij nota bene nog een opmerking over de dreigende lucht tegen haar gemaakt. Hij had beter moeten weten. Onder geen beding mocht hij nu het stuurwiel loslaten. Zo kon hij zichzelf nog wijsmaken het schip onder controle te hebben, zich grimmig vastklampend aan dat laatste sprankje hoop.

Een felle windstoot bracht hem uit zijn evenwicht. Struikelend over zijn eigen benen deed hij verwoede pogingen om zich vast te grijpen aan de reling. Te laat besepte hij dat

hij een noodlottige beslissing had genomen en dat hij naar stuurboord had moeten wijken in plaats van naar bakboord waar de boot het meest overhelde. Vanaf dat moment leek het alsof de gebeurtenissen zich vertraagd afspeelden, zonder dat hij er invloed op kon uitoefenen. Terwijl hij verbluft met zijn armen en benen in het luchtledige maaide, voelde hij hoe zijn lichaam langzaam over de reling werd geschoven. Het was te laat, zijn lichaam vond geen grip meer en gleed verder, met zijn hoofd vooruit in een vreemde buiteling. In zijn val raakte hij het schip.

Toen werd het donker, aardedonker, en werd zijn lichaam meedogenloos meegevoerd met de wilde golven.

Het water triomfeerde.

- BM3 - PROLOOG

Ze lag te woelen in haar bed en voelde hoe het dekbed van haar afgleed. In haar slaap tastte zij ernaar, maar ze greep in een eindeloos niets. Het was stil om haar heen, doodstil. Traag opende ze haar ogen en keek verwonderd om zich heen, het dekbed zag zij niet. Slaapdrongen stond ze op en liep in een roes naar de woonkamer. De verbindingsdeur met het kantoor stond open, zoals die 's nachts altijd openstond, maar toch klopte er iets niet. Plotseling hoorde ze een zacht, knerpend geluid dat uit het stille vertrek leek te komen. Ze liep langzaam het kantoor binnen en tuurde in het duister om zich heen, alles leek normaal, of toch niet?

Weer klonk dat knerpende geluid, haar adem stakte in haar keel. Haar blik werd naar de buitendeur getrokken en zij liep er langzaam naartoe. Toen zag ze het, onopvallend, alsof de deurhendel altijd iets gebogen stond. Ongelovig kneep ze haar ogen dicht om uit de bizarre droom te ontwaken, maar toen ze haar ogen opende stond ze nog steeds in het donkere vertrek, starend naar de scheve deurgreep. Er was daar iemand, iemand die vanuit het trappenhuis haar huis probeerde binnen te dringen.

Verstijfd van schrik stond ze daar maar. Zij wilde wegsnellen om haar pistool te pakken of haar telefoon, maar het leek of haar geest de macht over haar lichaam was kwijtgeraakt. Angstzweet brak haar uit, ze kon alleen maar wachten, wachten op wat komen ging.

De deur kraakte zachtjes bij het opengaan, tergend langzaam alsof er opzet in het spel was. Toen verscheen er een hand om de deuropening die zwart was en behaard. Met afgrijzen staarde zij ernaar en wilde de deur hard dichtslaan om de eigenaar van die griezige hand voorgoed buiten te sluiten, maar ze was niet in staat om haar armen te bewegen.

Hulpeloos moest zij toekijken hoe de deur zich verder opende, langzaam maar onvermijdelijk, en de indringer haar zou ontdekken, een gemakkelijke prooi voor zijn brute, angstaanjagende aanwezigheid. Woedend op haar eigen machteloosheid, en zich tegelijkertijd verwonderend over de lijdzame acceptatie van haar eigen lot, wachtte ze af. Het zou eindigen, hier en nu, er was geen weg terug, nu niet meer, zij had haar kansen verspeeld. Haar ogen sloten zich en zij voelde hoe haar hals omklemd werd door een vreemde, loodzware greep, zij hapte naar adem.

Wanhopig greep ze om zich heen en voelde plotseling hoe de druk wegviel. Er schuurde iets nats tegen haar gezicht. Toen ze haar ogen verwonderd opende, keek ze in twee grote, zwarte, kogelronde ogen die haar nietszeggend aanstaarden. Het wezen opende zijn bek, zij herkende hem. Langzaam drong de waarheid tot haar door.

Het was slechts een illusie geweest, een angstaanjagende, dwaze illusie.

- BM4 - PROLOOG

Het was warm en hij knipperde met zijn ogen. Het zweet van zijn voorhoofd druppelde in kleine straaltjes over zijn gezicht, langs zijn gesloten oogleden naar zijn nek, over zijn schouders rakelings langs zijn borst en over zijn buik, om tussen zijn benen te verdwijnen. Het zout van zijn hete lichaamsvocht drong langzaam zijn gesloten oogleden binnen en hij drukte ze stevig op elkaar. Hij moest nog even doorzetten, het was goed voor hem. De afgelopen tijd was niet gemakkelijk geweest, niet voor hem, maar ook niet voor zijn gezin dat hij telkens moest voorliegen, terwijl de ongelovige blik in hun ogen hem al genoeg vertelde. Tienke geloofde hem misschien, zij was de trouwste van het stel en zij was met hem getrouwd. Bovendien was zij kerkelijk en dacht niet eens aan zulke dingen. Zijn kinderen waren anders. Hun wantrouwende blikken priemden als naalden in zijn rug als hij het huis ontvluchtte, zoekend naar een plaats waar hij zichzelf kon zijn, zoekend naar genegenheid. Niemand zou het begrijpen, ook zijn ouders hadden het nooit begrepen. Hij herinnerde zich zijn jeugd, zijn strenge ouders die geen oog hadden gehad voor het teruggetrokken en stille jongetje dat hij toen was. Zij leefden volgens de starre regels van de kerk, met een vanzelfsprekendheid die geen ruimte bood voor andere gedachten.

Hij moest altijd mee. De kinderdiensten had hij leuk gevonden. De prachtige bijbelverhalen en de liedjes die er gezongen werden, waar iedereen vrolijk was en hij langzaam kon wegdromen in zijn eigen wereldje. Later toen hij de kinderdienst was ontgroeid, had hij iedere zondag de preek moeten aanhoren, de veroordeling waardoor hij zich zondig voelde. De moed om het zijn ouders te vertellen, was hem steeds verder in de schoenen gezonken. Zij zouden het niet begrijpen, hoe konden ze ook? Zelf een product van hun strenge opvoeding, wisten zij niet beter dan het voorbeeld van hun ouders te volgen, niet in staat tot eigen gedachten of tot compassie voor andersdenkenden. Misschien hadden zij hem wel de deur gewezen, hem op zijn zestiende koelbloedig op straat gezet, ze waren er toe in staat geweest.

In plaats daarvan had hij geleerd om te gaan met zijn geheim en leefde hij een dubbelleven, in een wereld vol wilde fantasieën. Later toen hij volwassen werd, was hij met een meisje uit de kerk getrouwd, bij wie hij twee kinderen had verwekt. Hoewel hij haar aardig had gevonden, had zij hem lichamelijk niet weten te boeien, zelfs niet die eerste keer tijdens hun huwelijksnacht toen hij zich met een smoesje van haar had afgewend, geschrokken en trachtend zijn afkeer te verbergen. De huwelijks plicht was hij met de nodige alcohol aangegaan, nog net niet dronken genoeg, in een benevelde gemoedstoestand fantaserend dat zij iemand anders was. Het was bij Elsie en Job gebleven, hij kon het niet meer, en zijn drukke werkzaamheden gaven hem een goed excuus om herhaaldelijke vermoeidheid te veinzen.

Ongelukkig als hij was, was hij steeds vaker het huis ontvlucht. Soms wilde hij Tienke toeschreeuwen dat hij niet van haar hield en dat hun huwelijk op een groot misverstand berustte, maar als hij naar de gekrenkte uitdrukking op haar gezicht keek, rimpelig door de vele zorgen, haar vroegtijdig grijzende haar, had hij het niet gekund. Maar wat moest hij dan? Hoewel hij nog wel meeding naar de kerk was hij er niet meer bij met zijn gedachten, en ook dat was niet voor haar verborgen gebleven en had ze lijdzaam geaccepteerd. Wel waren er ruzies. Waarom hij zich niet meer met de kinderen bemoeide die hem zo nodig hadden, vooral zijn zoon die er het meest onder leek te lijden.

Waarom was hij nooit thuis en waar was hij dan als hij weer eens een rit met de auto ging maken om de komende uren weg te blijven, weg van zijn gezin, zijn thuis, alles wat hem dierbaar moest zijn. Zij begreep hem niet en hij kon het haar niet vertellen, nog niet...

Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd, met zulke gedachten moest hij het ook wel benauwd krijgen. Hij wilde zich juist ontspannen, zijn geest verruimen, zich verheugen op de tijdelijke vrijheid die in het verschietslag lag. Weer liep er een straaltje heet zweet langs zijn gezicht, het deed pijn aan zijn ogen, aan zijn gevoelige tepels, en hij proefde het zout op zijn tong. Het werd tijd om ermee te stoppen, zodat hij zich nog even kon opfrissen en vast een fles wijn kon opentrekken, met het vooruitzicht op een ontspannen samenzijn, een vurige nacht.

Hij deed zijn ogen open en kwam langzaam overeind. Zijn handdoek was doorweekt van het zweet. Was hij de tijd misschien vergeten, zijn horloge lag in het huis. Misschien was hij wel in slaap gevallen en daardoor oververhit geraakt? Wankelend stond hij op en liep naar de deur, deze automatisch open trekkend, loom en verhit, verlangend naar de koele buitenlucht. De deur klemde. Werktuiglijk deed hij een nieuwe poging en trok onbewust harder. Verwonderd fronste hij zijn wenkbrauwen, er was geen beweging in te krijgen? Nogmaals zette hij zich schrap en hield beide handen geklemd om het handvat, terwijl hij met een ruk zijn hele gewicht naar achteren gooide. Hij hield er alleen maar pijnlijke handen aan over. Zonder erbij na te denken, deed hij een stap naar achteren en beukte met alle kracht die in hem zat tegen de houten deur. Afgezien van een pijnlijke schouder en een licht gekraak, gebeurde er niets. Het zweet gutste van zijn voorhoofd, van zijn oksels langs zijn brede lijf, maar hij merkte het niet. Door paniek bevangen, keek hij wild om zich heen, terwijl hij ondertussen de zweetdruppels van zijn ogen wreef. Er moest een oplossing zijn, dit was te onzinnig voor woorden.

Krampachtig probeerde hij na te denken, maar zijn gedachten waren troebel. Met zijn droge tong proefde hij zijn mond, zijn opgezwollen keel. Hij moest water hebben, dit was niet langer goed voor zijn gezondheid. Die allesverzengende hitte. De warmte waarvan hij normaal zo kon genieten, leek nu veranderd in een bloeddorstige vijand. Hij moest vluchten uit deze nachtmerrie. Lachend om zijn paniekaanval zou hij ontwaken, zijn lichaam volledige ontspannen, om vervolgens rustig onder de ijskoude douche te stappen, die zijn lichaam verkwikte. Daarna zou hij als herboren zijn en samen met Marcel van een gezonde maaltijd genieten met het vooruitzicht op de onbezorgde tijd die voor hen lag. Een pijnscheut trok plotseling door hem heen, zijn tepels leken in brand te staan en hij sloeg zijn armen beschermend voor zijn borst. Het was geen droom, maar een vreselijke werkelijkheid. Als hij niet snel de buitenlucht zou inademen, zou zijn naar verkoeling snakkende lichaam bezwijken. Hij moest iets doen....